

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 05/09

Arbitraal vonnis in de zaak van:

DRS. A.,
wonende te Z,
eiser,
gemachtigde mr. P.J.M. van Wersch

tegen

De Stichting B.,
gevestigd te Z.,
verweerster,
gemachtigde prof. mr. J.H. Hubben

1. **De verdere procesgang**

- 1.1 Het Scheidsgerecht verwijst naar zijn tussenvonnis van 14 december 2005.
- 1.2 Eiser heeft op 23 januari 2006 een nadere memorie genomen en daarbij zijn eis vermeerderd wat betreft de door hem te lijden toekomstige inkomensschade die hij begroot op een bedrag van € 3.199.423,--. Hij heeft twee producties overgelegd.
- 1.3 De Stichting heeft op 13 februari 2006 een nadere memorie genomen en daarbij één productie overgelegd. Haar conclusie luidt dat het Scheidsgerecht zijn vonnis van 14 december 2005 zou willen heroverwegen en de extreme vordering van eiser zal afwijzen, subsidiair, voor zover het Scheidsgerecht zou menen dat plaats is voor schadevergoeding, deze schade te bepalen op maximaal drie, althans zes maanden inkomensderving, althans maximaal het inkomen gedurende één jaar, onder aftrek van de inkomsten van eiser in zijn huidige functie.

- 1.4 Bij faxbericht van 15 februari 2006 heeft de Stichting twee producties doen nazenden.
- 1.5 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 17 februari 2006. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en door mr. C. belastingadviseur. De Stichting was vertegenwoordigd door dr. D., voorzitter van de raad van bestuur, mevr. E., voormalig voorzitter van voormelde raad, bijgestaan door haar gemachtigde en door drs. F. RA. De beide gemachtigden hebben aan de hand van pleitnota's de wederzijdse standpunten nader toegelicht.

2. **De beoordeling van het geschil**

- 2.1 Het Scheidsgerecht verwijst naar en blijft bij hetgeen in voormeld tussenvonnis is overwogen. De Stichting heeft verzocht om een heroverweging van dit vonnis. Daartoe acht het Scheidsgerecht geen gronden aanwezig. De Stichting heeft immers haar eerdere standpunten herhaald en opnieuw de in het vonnis vermelde stellingen van eiser bestreden zonder daaraan iets wezenlijks toe te voegen dat een ander licht werpt op deze zaak. Ter verduidelijking, nuancering en aanvulling van voormeld vonnis overweegt het Scheidsgerecht het navolgende.
- 2.2 Het Scheidsgerecht heeft door middel van de overgelegde stukken kennis genomen van "het dossier" betreffende de klachten over het functioneren van eiser als chirurg. Duidelijk is dat in een aantal gevallen (ernstige) complicaties zijn opgetreden die mogelijkerwijs aan eiser, die heeft erkend dat hij fouten heeft gemaakt, te verwijten vallen. Inmiddels zijn, zoals bij de laatste behandeling onweersproken is meegedeeld, niet meer dan vier gevallen aan de tuchtrechter voorgelegd. In dit geding kan op het oordeel van de tuchtrechter niet worden vooruitgelopen. Het Scheidsgerecht geeft geen eigen oordeel over de vraag of de door eiser gemaakte fouten tot de conclusie leiden dat eiser al dan niet heeft gedysfunctioneerd, omdat de medische en tuchtrechtelijke beoordeling van de oorzaken van de opgetreden complicaties in dit geding niet kan plaatsvinden. Het enkele feit dat fouten zijn gemaakt, is op zichzelf onvoldoende voor de vaststelling, dat van zodanig disfunctioneren sprake is (geweest) dat eiser om deze reden niet meer werkzaam kan zijn als chirurg in het ziekenhuis van de Stichting. Aan eiser wordt door de maatschap een opmerkelijk groot aantal complicaties toegeschreven, maar ook daaraan valt niet zonder meer de conclusie te verbinden dat eiser als chirurg gediskwalificeerd is. In dit geding beperkt het Scheidsgerecht zijn beoordeling tot de gronden van de opzegging. Wat betreft het ontbreken van voldoende vertrouwen in het medisch functioneren van eiser moet het Scheidsgerecht afgaan op de mening van de ter zake hiervan geraadpleegde deskundigen. Daarbij dient echter de door de Stichting overgelegde brief van prof. dr. G. geheel buiten beschouwing te blijven. In de eerste plaats is in dit geding niet de vraag aan de orde of eiser heeft gedysfunctioneerd. Voorts acht het Scheidsgerecht het onjuist rekening te houden met de mening van een van de leden van een arbitragecommissie die te oordelen had over de ontbinding van de maatschap, nu deze mening, naar is komen vast te staan, is gegeven zonder dat de beide andere leden van deze commissie daarover zijn geraadpleegd. Deze mening is ten slotte ook niet voldoende gemotiveerd. Het Scheidsgerecht acht zoals al blijkt in zijn tussenvonnis voldoende gebleken dat ernstige kritiek bestond op het functioneren van eiser, maar, anders dan de Stichting stelt, is niet komen vast te staan dat eiser de bekwaamheid miste om als chirurg werkzaam te zijn. Er was destijds zeker voldoende aanleiding om over te gaan tot een beoordelingsstage, maar eiser heeft daaraan dan ook

vrijwillig zijn medewerking gegeven en hij heeft zelf ook zijn lot als chirurg afhankelijk gemaakt van de uitkomst van deze stage. De Stichting heeft geen enkele plausibele reden genoemd waarom niet vertrouwd zou mogen worden op het oordeel van prof. H., wiens oordeel kennelijk ook niet alleen het zijne is, maar is getoetst binnen de afdeling van het academisch ziekenhuis waarin hij werkzaam is (namelijk door de door de Stichting herhaaldelijk gememoreerde supervisors) en dus door andere ter zake tot oordelen bevoegde chirurgen wordt gedeeld. Ook de geraadpleegde hoogleraren I. en J. hebben niet de conclusie getrokken dat eiser niet meer als chirurg zou kunnen functioneren, in tegenstelling tot prof. K., aan wiens oordeel het Scheidsgerecht echter op de in het tussenvonnis vermelde gronden geen grote betekenis kan toekennen.

- 2.3 In de kern gaat dit geding om de vraag of de Stichting begin april 2005 voldoende redenen had om de toelatingsovereenkomst met eiser op te zeggen. Ook als in aanmerking wordt genomen dat de druk op de raad van bestuur van de Stichting groot was door de klachten van patiënten, de vrees voor reputatieschade en de opstelling van de Inspectie, moet deze vraag ontkennend worden beantwoord. De Stichting is afgegaan op de uitkomst van een onderzoek waarvan zij door de wijze van vraagstelling zelf de conclusie al had bepaald. Zij heeft zonder daarvoor een deugdelijke reden te geven de uitkomst van de beoordelingsstage niet afgewacht. Zij heeft met de resultaten daarvan geen rekening gehouden. Zij heeft evenmin afgewacht wat de uitkomst zou zijn van de procedure tot ontbinding van de maatschap. Zij heeft het beginsel van hoor en wederhoor onvoldoende in het oog gehouden. Zij heeft eiser niet de gelegenheid geboden op een minder beschadigende wijze uit haar ziekenhuis te vertrekken. Zij heeft aan de opzegging richtbaarheid gegeven op een wijze die onvoldoende rekening hield met de gevolgen ervan voor eiser. De Stichting heeft hierdoor de belangen van eiser beschadigd. Ook indien ervan wordt uitgegaan dat op het functioneren van eiser forse kritiek bestond en dat reden was aan zijn bekwaamheden te twifelen, is het handelen van de Stichting jegens eiser onzorgvuldig. Daarbij neemt het Scheidsgerecht in het bijzonder in aanmerking dat eiser op het moment van de opzegging niet in het ziekenhuis van de Stichting werkzaam was en daarin ook niet zonder meer wilde terugkeren. Van een acuut gevaar voor de patiëntenzorg kon daarom geen sprake zijn. Ook indien het Scheidsgerecht ten volle rekening houdt met de grote belangen die voor de Stichting op het spel stonden, was de opzegging op dat moment niet gerechtvaardigd. Het Scheidsgerecht begrijpt ten volle dat de raad van bestuur in een geval als het onderhavige zijn verantwoordelijkheid moet kunnen nemen, maar wijst het standpunt van de Stichting dat zij geen andere keus had dan de weg die zij gevolgd heeft, van de hand.
- 2.4 Het Scheidsgerecht heeft al in zijn tussenvonnis tot uitdrukking gebracht dat de terugkeer van eiser in het ziekenhuis van de Stichting, ook zonder de gewraakte opzegging, niet waarschijnlijk was. Eiser heeft dat ook zelf verklaard. De beëindiging van de toelating levert daarom als zodanig geen grond op voor schadevergoeding ter zake van het inkomensverlies dat door omstandigheden die voor rekening van eiser komen, toch al onvermijdelijk was. Het Scheidsgerecht is echter van oordeel dat de hiervoor vermelde onzorgvuldigheid van de Stichting het voor eiser wel moeilijker heeft gemaakt dan anders het geval zou zijn geweest, om elders weer aan het werk te komen. Eiser zal daardoor enig financieel nadeel lijden dat niet nauwkeurig kan worden begroot en daarom moet worden geschat. Daarbij neemt het Scheidsgerecht het winstaandeel van eiser van € 225.000,- tot richtsnoer. Voorts neemt het Scheidsgerecht in aanmerking dat een opzegging door het Scheidsgerecht in een later stadium wel tot een definitieve

beëindiging van de toelating had geleid, waarbij de Stichting niet schadeloos zou zijn geweest doch in redelijkheid aan eiser wel enige financiële ondersteuning had moeten bieden. Alle omstandigheden van beide partijen in aanmerking genomen acht het Scheidsgerecht een vergoeding van € 100.000,-- billijk en in overeenstemming met het nadeel dat voor rekening van de Stichting behoort te komen en met het uitgangspunt dat de overige omstandigheden voor rekening van eiser komen en dus niet in een vergoeding kunnen worden begrepen.

- 2.5 Gelet op hetgeen partijen daarover hebben opgemerkt, acht het Scheidsgerecht de vordering tot rectificatie van de mededeling van de Stichting over de opzegging van de toelatingsovereenkomst niet toewijsbaar. In de eerste plaats heeft eiser niet genoegzaam aangetoond dat hij een voldoende belang heeft bij toewijzing van deze vordering. Zijn vordering strekt in wezen tot eerherstel, doch daartoe leent dit middel zich hier niet. Eiser is niet meer in het ziekenhuis van de Stichting werkzaam en zal dat ook in de toekomst zeker ook niet meer zijn, zodat daaraan geen belang kan worden ontleend. Voor zover eiser een zekere genoegdoening wil ondervinden van het leed dat hem naar zijn mening door de Stichting is aangedaan, kan hij deze vinden in de hem toegekende schadeloosstelling. Daarentegen heeft de Stichting duidelijk gemaakt dat zij deze rectificatie in strijd acht met haar belangen en in het bijzonder met die van de aan haar toevertrouwde patiëntenzorg, onder meer in verband met de onrust die daaruit kan voortvloeien. Ten slotte acht het Scheidsgerecht in dit verband nog van belang dat partijen het niet eens zijn over de tekst van een rectificatie, dat eiser daarover ook geen concreet voorstel heeft gedaan en dat het Scheidsgerecht het in de gegeven omstandigheden uitgesloten acht dat in een tekst voldoende genuanceerd en begrijpelijk tot uitdrukking kan worden gebracht wat tussen partijen speelt en hoe daarover geoordeeld is. Met andere woorden: een rectificatie die recht doet aan het belang van beide partijen is in dit geval niet uitvoerbaar.
- 2.6 De vordering tot schadeloosstelling is voor een beperkt gedeelte toewijsbaar en de overige vorderingen van eiser zullen worden afgewezen. De vordering tot ontbinding van de toelatingsovereenkomst zal, in zoverre in afwijking van hetgeen in het tussenvonnis is overwogen, ook niet worden toegewezen, omdat deze overeenkomst in elk geval per 15 oktober 2005 is beëindigd, ook al waren de gronden voor opzegging niet deugdelijk.
- 2.7 Het Scheidsgerecht ziet aanleiding tot een verdeling van de kosten als hierna in de beslissing is vermeld. Daarbij is doorslaggevend dat eiser op het belangrijkste onderdeel in het gelijk is gesteld, maar voor het overige in overwegende mate niet krijgt toegewezen wat hij heeft gevorderd.

3. **Beslissing**

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende vonnis:

- 3.1 veroordeelt de Stichting om aan eiser tegen kwijting te betalen een bedrag van € 100.000,-- met de wettelijke rente vanaf twee weken na de datum van dit vonnis;
- 3.2 bepaalt dat de kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op € 8.276,00 voor een kwart door eiser (€ 2.069,00) gedragen worden en voor driekwart door de Stichting (€ 6.207,00) en dat deze kosten zullen worden verhaald op de door partijen gestorte voorschotten

(eiser ad € 5.400,00 en de Stichting ad € 2.700,00), zodat de Stichting aan eiser dient te voldoen het bedrag van € 3.331,00 en de Stichting aan het Scheidsgerecht nog dient te voldoen het bedrag van € 176,00;

3.3 bepaalt dat ieder van partijen voor het overige de eigen kosten draagt;

3.4 wijst af het meer of anders gevorderde.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 3 maart 2006 door mr. A. Hammerstein, voorzitter, drs. G.R. de Zeeuw en drs. A.H.J. van Galen, leden, met bijstand van mr. A.T.B. de Vries, griffier.